

[Funck Jensen.]

grundlæggende forudsætning for al lovgivning er ikke opfyldt i det foreliggende lovforslag.

Regeringen og de partier, som med deres stemmer muligvis hjælper regeringen til at få lovforslaget gjort til lov, vil, tænker jeg mig, påberåbe sig som forsvar for forslaget både en finansiel nødvendighed og kunstnerisk, kulturel ønskelighed. Vi finder imidlertid i retsforbundet henvisninger både til statsfinanserne og til kulturen temmelig urimelige. Lod man alle forlystelser være skattefrie — og det er, hvad retsforbundet anser for naturligt og ligetil —, ville staten og kommunerne ganske rigtigt gå glip af en fremtidig indtægt. Til gengæld kunne staten så ophøre med at optræde som mæcen, så var de penge sparet, og staten burde afvikle nogle af de virksomhedsområder, den nu befatter sig med, så var også der penge sparet.

Vi har i det foreliggende lovforslag et skoleeksempel på, hvorledes man beskatter folk med små og jævne indtægter på eet område af deres behov for at skaffe midler til at give tilskud på andre områder af deres behov. Det er den måde, på hvilken man efterhånden har bygget folkestyrets store budgetter op; det er på den måde, politikerne lidt efter lidt har fået en magt over skatteyderne, der ikke står så meget tilbage for de enevældige kongers og diktatorers. Ad mange kanaler, bl. a. gennem beskatning af forlystelser, samles en stadig stigende del af den jævne del af befolkningens arbejdsudbytte i statens og kommunens puljer, hvorfra en del af midlerne anvendes til virkelige fælles, almene formål, som det er naturligt for det offentlige at tage sig af, medens en anden og voksende del anvendes til tilskud, som umyndiggør folk, og som ikke er nogen reel hjælp for modtagerne, fordi de selv skal indbetale de penge, de hjælpes med, eller mere end det. At det er jævne folk, der betaler forlystelsesskat, fremgår af bemærkningerne til det foreliggende lovforslag, hvori det kan læses, at denne skat i finansåret 1947—48 gav ca. 34 mill. kr., hvoraf alene ca. 30 mill. kr. var skat på biografteaterbilletter, de små og jævne indtægters mest benyttede forlystelsesobjekt, og efter det forelagte lovforslag vil biografteaterskatten næppe komme til at udgøre en mindre del af den samlede forlystelsesskat end hidtil.

Retsforbundet kan ikke tage den begrundelse for forlystelsesskatten for gode varer, at den skulle være nødvendig af hensyn til statens og kommunernes finanser, og vi

kan lige så lidt godkende det synspunkt, at forlystelsesskatten skulle være en formidler af den gode kunst og en bremse på den dårlige kunst. Ganske vist hedder det i bemærkningerne til lovforslaget, at den hidtidige lov om afgift af forlystelser har vist eksempler på, at underholdning af lavkomisk karakter er gået helt fri for afgift, medens på den anden side forestillinger af høj kunstnerisk kvalitet har været belagt med en undertiden endog høj afgift, hvilket man åbenbart i den gode kunsts interesse ved den nye lov burde se at komme bort fra, men det gør man alligevel ikke, medmindre man vil betragte en revyforestilling i henhold til teaterbevilling som lige så lodig som en opera på Det kongelige Teater, når der ikke finder servering sted under revyforestillingen.

Retsforbundet er naturligvis ikke utilfreds med, at det foreliggende lovforslag gør en del områder, på hvilke der tidligere svarede forlystelsesskat, skattefrie eller beskatter dem med lavere sats end tidligere, men jeg så hellere fuldstændig skattefrihed. Vi kan ikke ud fra noget synspunkt se rimeligheden og retfærdigheden i, at folk ikke kan få lov til at søge deres kulturelle behov og deres behov for adspredelse og forlystelser tilfredsstillet efter eget ønske uden at skulle svare afgift til staten af nogle former for forlystelser, og jeg må hertil føje vor forundring over, at en demokratisk regering ser det som sin opgave at opretholde beskatningen af en af vor tids største opfindelser, det levende og talende billede, en opfindelse, som rummer endnu langtfra udnyttede muligheder for en lykkelig forening af forlystelse, underholdning, belæring og kulturel højnelse. Det synes nu at være en kendsgerning, at socialdemokraterne i deres iver for at administrere de flest mulige af folks penge er nået dertil, at de i skattelovgivningen ikke undser sig for at ramme de små indtægter med den stærkeste beskatning. Det foreliggende lovforslag er et tydeligt bevis herpå. Det bryder med regeringens officielle skattepolitik, hvorefter de største byrder skal lægges på de stærkeste skuldre, idet man vil gøre de dyreste forlystelser skattefrie og beholde skatten på den billigste underholdningsform, biografteaterstillinger, oven i købet med lovens højeste sats, 60 pct. af billetens pris.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg havde siddet og glædet mig sådan over de foregående ordførere, som jeg ville bringe en tak for deres tilslutning til lovforslaget, men så kommer det ærede medlem hr.